

Zborový list

POPRADESKÝCH EVANJELIKOV

číslo IV / 2011

JÚL - AUGUST

MAJSTER JÁN HUS

*„Spomínajte na svojich vodcov, ktorí vám zvestovali slovo Božie.“
Židom 13:7*

Každý rok si 6. júla pripomíname pamiatku Majstra Jána Husa, ktorý za vernosť Kristovi zaplatil životom. Hus bol človek, ktorý úprimne miloval Krista. Pozorne čítal Božie slovo. To čo vyrozumel z Písma, to potom ako kazateľ odovzdával svojim súčasníkom. V rokoch 1402 až 1412 vystupoval na kazateľnicu pražskej Betlehemskej kaplnky, aby zvestoval trojtisícovému zástupu pozorných poslucháčov Kristovo evanjelium.

Úprimne sa snažil o obnovu stredovekej cirkvi. Dúfal, že sa mu ju podarí uskutočniť v spolupráci s pražským arcibiskupom Zbyňkom. Bol výrečný kazateľ a rektor Karlovej univerzity. Mal autoritu a dobrú povesť. Ale arcibiskup nechcel nič riskovať. Stále platí aj dnes: Kto nič nerobí, nič nepokazí. Kto nič nepokazí, býva pochválený. Kto je pochválený, býva povýšený. Tak to bolo asi aj v arcibiskupovom prípade. Majster Ján Hus však nemohol mlčať bez vyjadrenia sa k bludom stredovekej cirkvi. Kto si však dovolil po-

vedať niečo proti mocným v cirkvi, toho označili za kacíra. (To bol aj neskorší prípad augustínskeho mnícha a profesora teológie Martina Luthe-
ra). Keď pápež odsúdil bullou Viklefove spisy, Hus sa ozval proti pálení Viklefových kníh. Viklefa pokladal za pravého evanjelického doktora teológie. Na Husa bola uvalená kliatba. Predvolali ho do Ríma, ale Hus do Ríma nešiel. Odišiel na útočisknú hrady, kde aj naďalej kázal a písal. Hrozba križiackej výpravy proti Čechám ho nakoniec prinútila ísť do Kostnice

na koncil. A tak 11. októbra 1514 odchádza z Krakovca na istú smrť do Kostnice. Kráľovi Zikmundovi píše: „Dúfam, že sa nebudem báť vyznať Krista Pána a ak bude treba, za jeho najpravdivejší zákon vytrpieť i smrť.“ A v tejto nádeji sa nesklamal. Položil svoj život ako živú obeť pre Krista. Bol upálený na hranici pred 596 rokmi. Hoci zomrel, jeho odkaz je medzi nami stále živý. Vďaka Bohu, že takýchto verných svedkov evanjelia dáva cirkvi.

Dr. Libor Bednár, zborový farár

VIERA SA NEDÁ SKRYŤ

Zuzana Hybenová

V dňoch 6. až 8. mája sa v Ružomberku konala 13. misijná konferencia Evanjelizačného strediska. Program konferencie bol bohatý, prednášali vynikajúci prednášatelia z Nórska, USA, Nemecka, Česka a zo Slovenska. Vystupovala aj hudobná skupina Prázdny kríž zo Soli a orchester a spevokol Krpeľany. Program bol vhodný pre všetky vekové kategórie, mladých i starších, aj pre rodičov s malými deťmi, ktoré mali tiež svoj program. Konferencia končila misijnými bohoslužbami v nedeľu v evanjelickom kostole v Ružomberku.

V prednáškach bolo zdôrazňované, aby bolo vieru vidieť v našom ži-

vote. Sám Pán Ježiš nám svojim životom slúžil za príklad. Počas Jeho pozemského života sme videli, že Ježiš ľudí miloval, slúžil im a zvestoval Božie slovo. Najväčším dôkazom lásky k nám bola Jeho obeť na kríži za nás hriešnikov. Prikázal, aby sme aj my milovali každého človeka. Máme milovať tých, ktorí sú okolo nás, aj tých, ktorí ešte neveria. Máme sa za nich modliť.

Pán Ježiš slúžil tým najbiednejším. Príklad služby ukázal aj svojim učeníkom, keď im sám umýval nohy a prikázal, aby si aj oni navzájom slúžili. K službe je však potrebná pokora a poslušnosť. Pán Ježiš zvestoval Božie slovo. Ani my sa nemáme schovávať len za dobré skutky, ale máme sved-

čiť Božím slovom. Každý účastník si z vypočutých prednášok mal čo odniesť do svojho života a to určite platí aj v prípade 15 zúčastnených z nášho cirkevného zboru.

Poďakovanie patrí aj vnútromisijnému výboru seniorátu, ktorý zorganizoval autobusový zájazd na toto podujatie.

ZODPOVEDNOSŤ KREŠŤANSKEJ ŽENY V SPOLOČNOSTI

Zuzana Hybenová

Pod týmto názvom sa konal v dňoch 20. - 22.5.2011 seminár Spoločenstva evanjelických žien v Liptovskom Trnenci. Program každého dňa začínal i končil pobožnosťou niekto-rej z prítomných sestier farárov.

V programe s prednáškami vystúpili sestra Gertrud Dorn z Nemecka a Dr. Zuzana Kusá zo Slovenska. Gertrud Dorn svojimi prednáškami povzbudila k zodpovednému a aktívnemu životu s Kristom, v ktorom majú práve ženy svoje špeciálne miesto. Boh ich obdaril zmyslom pre vzťahy, silou niesť bolesť a utrpenie iných a citom ku každému stvoreniu. Je veľmi dôležité, aby ženy neostali v úzadí, ale slúžili rôznymi formami vo svojich zboroch, ale aj v spoločnosti tým, čím ich Boh obdaril. Musíme pozorne počúvať Božie slovo a konať. Božie prikázania sú pre kresťanov v každej životnej situácii ako vodiace čiary na ceste a ako lano, ktoré drží plachtu na lodi. Keď sa ľudia držia tohto lana nemusia sa ani v ťažkých chvíľach a pokúšeniach pokľnúť a padnúť. Svedectvom z vlastného života ukázala ako má žiť a dokazovať svoju vieru žena - kresťanka.

Jej prácu so ženami ocenila aj Spolková vláda Nemecka, ktorá jej v roku 2009 udelila vyznamenanie Kríž za zásluhy za prácu so ženami. V druhej časti prítomným slovom i diapositívami predstavila úlohy angažovanej kresťanky v Južnej Amerike, v Argentíne, Brazílii a Chile, kde sa starajú o tých najbiednejších, žijúcich v chatrčových sídliskách na okrajoch veľkých miest.

Prednáška Dr. Kusej bola zameraná na výsledky sociologického prieskumu na Slovensku a na porovnanie najmä s vývojom v Česku. Sociologické výskumy potvrdzujú pokles dôvery medzi ľuďmi navzájom. Potvrdené boli značné rozdiely medzi veľkými a malými obcami. Na Slovensku je väčší podiel ľudí pracujúcich v zahraničí hlavne z malých obcí a títo nemajú čas ani záujem na rozvoji akýchkoľvek činností doma. Z toho vyplýva veľká úloha pre cirkev, pretože veriaci ľudia majú väčšiu empatiu a cit voči biednym. A tu v mnohom môžu pomôcť ženy - kresťanky.

Zuzana Hybenová

8.5.2011 - Služby Božie v druhú májovú nedeľu sa niesli v znamení vďaky a lásky k našim drahým matkám, v deň, ktorý nesie meno Deň matiek. Brat farár aj z kazateľne označil matky ako Božích zástupcov na zemi. V ich podobách sa Boh skláňa k nám deťom. Preto práve prvá vďaka za každú matku sa niesla k Pánu Bohu a deti mamkám, aj starým mamkám vyjadrili veľké poďakovanie. Po skončení služieb Božích sme mohli prežiť požehnané a milé spoločenstvo v zborovej miestnosti pri malom pohostení.

29.5.2011 - zborové popoludnie bolo venované významným evanjelickým osobnostiam v histórii Popradu a najväčšia pozornosť bola nasmerovaná na Davida Husza (1813 - 1889). Obdobie, v ktorom žil sa hodnotí ako vrchol rozkvetu evanjelickej cirkvi. Priatelil sa a veľmi spolupracoval aj s vtedajším evanjelickým farárom Karolom Wünschendorferom. Aktívne sa zapájal do cirkevnej práce, bol cirkevný inšpektor (dnes funkcia dozorca CZ) a veľký podporovateľ evanjelickej cirkvi - zaslúžil sa tiež o výstavbu fary po požiari a s manželkou založil a financoval prvý sirotinec pre opustené deti v Poprade. Bol podnikateľ, hoteliér, starosta a zakladateľ múzea (pred touto budovou má postavený pamätník). Najznámejším z jeho počinov je

Huszov park (oblasť kruhového objazdu a múzea),, v ktorom boli tri hotely, turistická ubytovňa, reštaurácia, konferenčná miestnosť, tanečná sála i divadelné javisko, horúce a studené kúpele, to všetko v krásnom parku. Jeho zásluhou a aj pričinením evanjelického farára Karola Wünschendorfera a iných nadšencov prechádzala Košicko-bohumínska železničná trať mestom Poprad. Väčšinu života obetoval rozvoju mesta a jeho obyvatelia ho z vďačnosti oslovovali „Otec Husz“. Založil tiež turistický spolok, mal organizačné schopnosti, ktoré využil pri vytyčovaní chodníkov a umiestnenia turistických chát vo Vysokých Tatrách.

4. a 5.6.2011 - sobota a nedeľa po Vstúpení patrila konfirmandom. V sobotu podvečer pred cirkevným zborom osvedčili čo sa počas konfirmačnej prípravy naučili. Nedeľa bola sviatočným dňom pre tohtoročných 15 konfirmandov, ktorí potvrdili svoju krstnú zmluvu a sľúbili vernosť Pánu Bohu. Ďakovali svojim rodičom, starým a krstným rodičom za výchovu a cirkevnému zboru za prijatie za členov cirkvi. Potom slávnostne prvýkrát pristúpili k stolu milosti.

12.6.2011 - Svätodušná nedeľa v našom CZ mala slávnostný ráz. Prispel k tomu aj hosťujúci farársky manžel-ský pár Peter a Emília Mihočovci. Brat

farár slúžil na dopoludňajších službách Božích v Poprade aj v Strážach. V kázni Božieho slova na text Sk 2:17-21 poukázal na to, čo bolo kedysi našim rodinám vlastné a čo sa dnes vytráca. Nenachádzame si čas pre spoločenstvo s Bohom a s inými ľuďmi. Individualizmus ovplyvňuje aj cirkev. Text kázne poukázal na to, že spoločenstvo sa rodí z Ducha Svätého a jeho prácu možno vidieť na živote všetkých generácií - starcov, synov a dcér aj najmladšej generácie. Mnohí si povedia, že nedokážu zmeniť deti či vnúčatá, ale moc Ducha Svätého to dokáže. Preto nakoniec zaznela výzva otvoriť sa vanutiu Svätého Ducha, aby priniesol pokoj do našich vzťahov aj do našich rodín.

Popoludnie v zborovej miestnosti viedla sestra farárka Mihočová-Kmecová. Svoje vystúpenie uviedla textom z evanjelia Jána 1:37-38. Poukázala na vieru, ktorá je kľúčom od domu, ktorým je kráľovstvo nebeské. Potom zdôraznila dôležitosť poznania ale aj pochybností pre vieru kresťana. V ďalšej časti prítomných oboznámila s tvorbou časopisu Evanjelický východ, ktorého je šéfredaktorkou. Takto sa usiluje prinášať Božie slovo do evanjelických domácností.

19.6.2011 - „Tys, Hospodine, útočište moje, hrad, môj Boh, v Ňom nádej svoju skladám“ - takto zaznievalo vyznanie 91. žalmu v poda-

ní zborového spevokolu na slávnosť Svätej Trojice a Pamiatku posvätenia chrámu.

Starozmluvný text kázne (Iz 6:1-9) zaviedol poslucháčov cez proroka Izaiáša do chrámu, kde v prítomnosti Boha sa otriasajú všetky falošné istoty (múdrosť, majetok, sláva, postavenie). Keď človek prichádza do Božej blízkosti, až vtedy spoznáva svoju hriešnosť, a potom môže zažiť Božiu očisťujúcu moc. Ak my vyznáme svoje hriechy, Boh nám ich odpúšťa. Izaiáš potom počul Boží hlas: „Koho pošlem a kto nám pôjde?“ Izaiáš jednoznačne odpovedal: „Tu som ja, pošli mňa!“ Aj nám sa dáva Boh poznať a povoláva nás k službe. Izaiáš odpovedal ochotne. Sme aj my rovnako ochotní ísť tam, kam sme posielaní? Aj stavitelia nášho chrámu pred 176 rokmi ochotne poslúchli Božie volanie postaviť chrám a požehnanie z tejto poslušnosti prežívame po generáciách aj my a sme im - i Pánu Bohu - za to vďační.

Atmosféru Trojičnej slávnosti dotvorila aj husľová interpretácia skladby „Meditácia z Taizé“ v podaní mladej Aničky Gallovej a básnicke vyznanie „Ja verím“ brata farára Vincenta Blažka Na záver služieb Božích sme radostne prosili: „Nedaj sa spokojiť iba s chrámom pozemským, premeň na živý chrám srdcia všetkých veriacich ...“ (ES 579).

13.05.2011 sa uskutočnil výlet na Popradské Pleso, na ktorom sa zúčastnilo 12 konfirmandov druhého ročníka. Počasie nám vyšlo, bolo to prí-

jemné dopoludnie s priateľmi a keďže sa nám tento výlet páčil, tešíme sa na ďalší. (A. Gallová, B. Nitschová)

KYTICA PLNÁ VĎAKY

Katarína Slučiaková

Venované nedožitým osemdesiatinám nášho spolubrata Štefana Švačeka, ale aj konfirmačným slávnostiam všetkých čias

Smutná správa preletela 24. marca 2011 našim zborom aj zbormi v susedných obciach Hozelec, Gánovce, Švábovce a Vysoké Tatry; trúchlivá zvesť dávala vedieť, že v skorých ranných hodinách zomrel brat Štefan Švaček.

Blízke citové puto k tejto rodine sa v mojom prípade traduje od 1. septembra 1941. Vtedy sme spolu so Zuzkou (neskoršie manželkou brata Štefana Švačeka), po prvýkrát zasadli do lavíc Evanjelickej ľudovej školy s kalamármí, atramentom, trstenicou na nezbedných chlapcov a rozliehajúcim sa spevom nábožnej piesne vždy ráno pred vyučovaním. Dedinské deti boli v tých časoch vychovávané prácou a dobrým príkladom rodičov a starších súrodencov. Ale v Zuzkinej rodine starších súrodencov nebolo, a tak mnoho manuálnej práce prešlo cez jej ruky ako najstaršej z ôsmich súrodencov. Práve preto ona vo svojej ranej mladosti odela svoje vnútro pokorou a krotkosťou do takej miery, že neskôr jej manžel k cirkevným milo-

darom pripájal vždy aj slovnú vďaku za svoju dobrú ženu.

Pri spomienke na školské obdobie nazriem aj do vzácneho dvojročného obdobia prípravy nás detí ku konfirmácii. Pre konfirmačné vyučovanie boli určené letné prázdninové mesiace s každodenným dvojfázovým vyučovaním. I keď učebnej látky bolo veľa, nebol to výmysel tej doby. Evanjelická cirkev od Žilinskej synody veľmi rýchlo spoznala, že jej bohatstvo je vo vzdelanosti ľudu. A ovocie je neprehliadnuteľné. Či nie práve našej evanjelickej cirkvi a. v. patrí prvenstvo založenia Evanjelického gymnázia v Revúcej v roku 1862, či nie naše evanjelické rodiny a evanjelické fary (na rozdiel od iných cirkví) vychovali pre slovenský národ toľko vzdelaných, významných osobností aj svetového formátu, ktoré celkom oprávnené vstúpili do dejín? Osobnému a slávnostnému potvrdeniu krstnej zmluvy, či v minulosti či v prítomnosti, predchádza rozsiahla výučba konfirmandov nielen o všetkých troch článkoch Viery všeobecnej kresťanskej. V dospelosti i v starobe a v rozličných životných situáciách, účinky tejto výučby vieme oceniť hádam najviac. Je to rovnaké ako v Ježišových podobenstvách

o semene rastúcom v dobrej úrodnej pôde či o horčičnom zrne.

Približne pred dvadsiatimi rokmi mi spolužiačka Zuzka ukázala niekoľko fotografií z osláv 60. narodenín svojho manžela. Na jednej fotografii jej manžel podáva kyticu, ktorou jej preukázal vďaku za krásny manželský život od prvého dňa trvania ich manželstva. Zuzka už iba pre mňa dodala: „Počas nášho manželstva môj Štefan ani raz na mňa nezvýšil hlas.“

V nedeľu, keď boli manželia Švačekovci poslednýkrát v popradskom kostole, brat Švaček ku mne podišiel

s rozjasanou tvárou, podal mi ruku, povedal niekoľko slov a odišiel za svojou dobrou manželkou. Bolo to obojstranne radostné stretnutie, hoci Štefanove slová boli nezrozumiteľné, pohyboval iba perami...

Zakrátko nato prišla tá smutná správa, že brat Štefan Švaček odišiel od všetkých nás k svojmu Pánovi. Vďaka Pánu Bohu za tento vzácny život! Vďaka našim farárom Dr. Liborovi Bednárovi a Mgr. Jánovi Pavlovičovi za odprevadenie nášho spolubrata na poslednej ceste mimoriadne dôstojným spôsobom.

PRÍHOVOR KU KONFIRMANDOM

Zuzana Valeková, presbyterka a koordinátorka MoS ECAV Poprad

Milí naši, ale najmä Pánu Bohu milí, konfirmandi, vážení bratia a sestry v Ježišovi Kristovi! Toto je deň, ktorý učinil Hospodin: jasajme a radujme sa v ňom! Takto nás k radosťi povzbudzuje autor v 118 žalme a my dnes naozaj máme veľký dôvod na radosť. Tak, ako sa na jar tešíme z mladšej zelene prírody, rovnako sa ako cirkevný zbor tešíme na slávnosť konfirmácie, keď sa z detí stávajú mladé sestry a bratia, slávnostne prijatí medzi dospelých členov.

Každý z vás, milí konfirmandi, totiž už dospel vo vývine tak, že je schopný sám za seba vedome konfirmovať, teda potvrdiť, svoju krstnú zmluvu. Netreba žiadny iný, ďalší krst, treba sa

len vedome – tak ako teraz vy – prihlásiť k vernosti Trojjedinému Bohu, ktorý nám bol a je verný v každom čase od nášho narodenia, ba ešte aj pred ním.

Ďalší dôvod na veľkú radosť pre vás je, že po prvý raz prijmete sviatosť Večere Pánovej. Je to symbolická pripomienka poslednej večere Pána Ježiša, keď On sám ustanovil túto sviatosť na pamiatku svojej vykupiteľskej smrti. Večera Pánova však má tiež osobný význam – v spojení so svedou cez ňu zdarma dostávame Božie ospravedlnenie a odpustenie našich hriechov; cez ňu môžeme byť s naším Pánom spojení aj fyzicky, keď prijímame obľátku ako Kristovo telo a víno ako Kristovu krv – a to je úžasne obohacujúca skutočnosť, že takto sme s Ním stále spojení a aj týmto spôsobom Ho mô-

žeme prijímať do nášho života ...

Tešme sa spolu, že Trojjediný Boh urobil všetko pre naše spasenie v Ježišovi Kristovi, a to preto, aby sme ako Jeho vlastní boli na chválu Jeho slávy (Ef 1:12-14). Aj my, veriaci kresťania, máme nádej na slávu Božiu, ktorá je naším konečným cieľom povolania v Pánovi Ježišovi. Pretože sme dostali závdavok Ducha Svätého, môže byť Pán Ježiš oslávený aj v nás už tu na zemi, pretože sme Božie deti, ktoré majú zaslúbené, že nás čaká ešte väčšia sláva, keď Ježiša budeme vidieť vo večnosti.

Veľké veci nás čakajú, keď zachováme vernosť nášmu Bohu, ktorý nás od narodenia obdarúva len dobrými darmi. Nezabúdajte sa intenzívne modliť, aby ste mohli splniť to, čo ste práve sľúbili Bohu aj našej evanjelickej cirkvi. Cez ňu ste doteraz mali – a aj do budúcnosti bude mať, ak to len vy sami budete chcieť – sprostredkované mnohé Božie dary. Preto vás, milí konfirmandi, chcem úprimne pozvať a povzbudiť, aby ste sa – ako mladí ľudia – ochotne a radi zapájali do cirkevno-zborového života, pretože prepojenosť generácií je v cirkvi veľmi dôležitá. V prvom rade však: majte na pamäti, že Pánu Bohu sme povinní dať to najlepšie, a teda i najlepšie roky svojho života. Na to je v našom cirkevnom zbore dostatok priestoru a príležitostí: okrem bratsko-sesterského spoločenstva na službách Božích a pri sviatostiach, sú to aktivity v rámci dorastu a mládeže, v detskej besiedke, spe-

vokole, diakonickej službe, modlitebnom spoločenstve a pri ďalších príležitostiach.

My sa budeme za vás modliť spolu s apoštolom Pavlom, ktorý sa tešil úprimnej viere efezských kresťanov: *Preto i ja, keď som počul o vašej viere v Pána Ježiša a o láske ku všetkým svätým, neprestávam ďakovať za vás a rozpomínať sa na vás v modlitbách, aby Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dal vám Ducha múdrosti a zjavenia v poznávaní Jeho a osvietil oči vášho srdca, aby ste vedeli, čo je to za nádej, do ktorej On povoláva, čo je to za bohatstvo Jeho slávneho dedičstva, ktoré je pre svätých, a čo je to za nesmierna veľkosť Jeho moci pri nás, ktorí veríme tak, ako pôsobí v nás moc Jeho sily. Túto moc dokázal na Kristovi, keď Ho vzkriesil z mŕtvych a posadil si Ho na pravici v nebesiach, a všetko Mu poddal pod nohy a urobil Ho hlavou nad všetkým v cirkvi, ktorá je Jeho telom, plnosťou Toho, ktorý naplňuje vo všetkých.*

Božia milosť nech je so všetkými nami.

Emília Cebulová, členka MoS ECAV

Otče milostivý, ďakujeme Ti, že si poslal na svet Ducha Svätého. Bože, Duchu Svätý, mocne pôsob na naše srdce a myseľ, aby sme s radosťou verili v Pána Ježiša Krista. Upevňuj naše spoločenstvo s Ním a zachovaj nám svoje Slovo i sviatosti. Uč nás láske k Tebe i k našim bližným. Daj nám múdrosť, aby sme vedeli poznávať Tvoju vôľu a podľa nej žili.

Prosíme, odpusť nám naše hriechy a zmiluj sa nad nami. Naplň naše srdcia pokojom, ktorý prevyšuje každý rozum. Daj, aby sme, naplnení Tvojou láskou, ochotne slúžili našim blíž-

nym. Pomáhaj nám budovať Tvoju cirkev, Tvoje kráľovstvo pokoja. Bože Duchu Svätý, prosíme osviet svojou mocou a láskou tých, ktorí Ťa hľadajú i tých, ktorí sú ľahostajní voči Tvojej pravde. Povolaj ich na cestu života, ktorou je nasledovanie Pána Ježiša Krista, aby aj oni boli zachránení pre Božie kráľovstvo.

Buď našim Pomocníkom a Radcom, pomáhaj nám všetkým bojovať dobrý boj života a vieru zachovať. Buď pri nás v našich radoostiach, starostiach i ťažkostiach. Raz nás doved' do večnosti, kde Ťa budeme oslavovať ako Pána, požehnaného na veky vekov. Amen.

REČ DUCHA SVÄTÉHO

Z knihy Ö. Andersena Pri prameni vybrala Soňa Slahová

„Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí cirkevným zborom!“ (Zj 2:7) Sedemkrát čítame tieto slová v Zjavení Jána. Opakujú sa v každom liste cirkevnému zboru. Sedem listov, to je reč Ducha Svätého všetkým spoločenstvám vo všetkých časoch. Všetko, čo je zapísané, týka sa aj nás dnes.

Čo je tou rečou Ducha Svätého? Všimnime si, že stále je to reč Božieho Syna. Ten, kto posielal tieto listy, predstavuje ich slovami: „Toto hovorí Ten. Reč Božieho Syna nie je iná, ako reč Ducha Božieho. Duch Boží hovo-

rí práve to, čo hovorí Boží Syn. O Duchu Svätom Pán Ježiš povedal: „... z môjho vezme a bude zvestovať Vám.“ (J 16:14).

Konanie Ducha Svätého sa týka zvestovania Ježišových slov do nášho srdca. Duch Svätý je obrovským svedkom o Ježišovi, ako Pán Ježiš hovorí: „Keď však príde Radca, ktorého Vám Ja pošlem od Otca, bude svedčiť o mne.“

Je nebezpečné pozeráť sa na Božie Slovo ako na jednu vec a na reč Ducha Svätého ako na niečo iné. Reč Ducha poznáme podľa toho, že nám zjavuje Pána Ježiša a stavia nás tvárou v tvár pred Neho. Cieľ konania Ducha Svä-

tého je osláviť Pána Ježiša (J 16:14). Tam, kde sa hovorí o Duchu Svätom tak, že Pán Ježiš je v pozadí, tam niečo nie je v poriadku. Tam nie je konaj-

úci Duch Svätý. Naopak, všetko čo ťa ťahá k Pánovi Ježišovi a približuje ťa k Nemu, to je dielo Ducha Svätého!

JE ŽIVOT AJ PO SMRTI?

Z nemeckého originálu preložila Anna Chábová

Mladý vedec tvrdil, že vynášiel recept na dlhovekosť. Mal veľa obdivovateľov, ktorí jeho príkazy plnili, aby mohli dlho v zdraví žiť. Hoci mnohých presvedčil o správnosti svojich myšlienok, zomrel 40-ročný na infarkt. Štatistika zomretých sa nikdy nezmení – z desiatich ľudí desať zomrie. Život je krátky a Biblia hovorí: „veď neviete, čo bude zajtra s vaším životom; ste para, ktorá sa nakrátko ukáže, a potom zmizne.“ (Jk 4:14)

V nás ľudoch je zakorenený strach zo smrti. Najradšej by sme nezomreli, lebo nevieme, čo príde po smrti. Biblia nás jasne učí: „... a ako je ľudom uložené raz umrieť a potom príde súd.“ To znamená, že každý človek raz bude skladať účty pred Bohom.

Poznáte povesť o čínskom cisárovi? Cisár sa prechádzal po záhrade, keď tu k nemu pribehol záhradník s prosbou, aby ho čo najrýchlejšie poslal do vzdialenej Tschangy. Na cisárovi otázku čoho sa bojí, odpovedal, že za ružovým kríkom uvidel smrť. Cisár mu prosbu splnil, ale išiel sa pozrieť

za ružový ker. Skutočne tam uvidel smrť a spýtal sa jej: „Ako si mohla tak prestrašiť môjho záhradníka?“ Smrť mu odpovedala: „Vznešený cisár, nechcela som ho vyľakať, ale Pán nebies mi dal príkaz vziať tvojho záhradníka z ďalekej Tschangy.“ Áno, keď smrť zaklope na naše dvere, nemôžeme sa pred ňou skrýť.

Biblia je Slovo Božie, ktoré nás oboznamuje o živote po smrti. Všetko ostatné sú len špekulácie. Sokrates povedal: „Keďže nevieme, čo je po smrti, niet ani príčiny báť sa smrti.“ V Biblii sa veľa hovorí o živote po smrti. V Novej zmluve Ježiš povedal Židom, ktorí neverili vo vzkriesenie mŕtvych: „Že však vstávajú, na to aj Mojžiš upozornil pri onom kre, keď Pána nazýval Bohom Abrahámovým, Bohom Izákovým a Bohom Jákobovým. A Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých, lebo všetci Jemu žijú. (Lk 20:37-38) Ježišovo vzkriesenie hovorí o živote po smrti, lebo Ježiš smrť premohol. On jediný môže hovoriť: „Ja som vzkriesenie a život - kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie, a nik neumrie na veky, kto žije a verí vo mňa. (J 11:25-26)

Zdroj: www.ecav.sk

Služby Božie sú jedným z hlavných prejavov viery spoločenstva kresťanov, ktorí sa zhromažďujú v mene Ježiša Krista. Už v Starej zmluve poznávame Boha, ktorý si vyvolil Izraelský národ a slúžil mu zákonom a milosrdenstvom.

V novej zmluve – v Ježišovi Kristovi milujúci Boh toto spoločenstvo rozširuje na celý svet: „Chodte teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca, Syna, i Ducha Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta“ (Mt 28; 19-20).

V každých službách Božích chce Boh podľa tohto zaslúbenia (a prikázania) realizovať záchranu cez zvestované Slovo a sviatosti (Krst svätý a Večera Pánova) pre každého, kto sa tomuto daniu vo viere otvorí a prijme ho. Zvestovaním Slova (Božieho) a prisluhovaním sviatostí – teda prostriedkami milosti - sa v srdciach ľudí budí viera a nový život (Rim 10;17)

Boh je ten prvý, ktorý nás na službách Božích oslovuje. Nie my, ale On prichádza s iniciatívou, keď nás oslovuje. Rovnako ako pri Abrahámovi – prvá Abraháмова bohoslužba bola len odpoveďou na Božie volanie. Boh sa Abrahámovi prihovril prvý, dal mu zaslúbenie a Abrahám následne na to postavil v Bétheli oltár a vyzýval

meno Hospodinovo.

Boh k nám na Službách Božích hovorí cez svoje Slovo – Bibliu, ktorú čítame na Službách Božích najmenej trikrát: – epištolu, evanjelium a kázňový text. Pri čítaní a počúvaní Božieho Slova je pri nás prítomný Duch Svätý, ktorý nám čítané Slovo ozrejmuje, objasňuje. Vedie nás k skutočnému poznaniu Ježiša Krista, k pokániu a obráteniu...

Cez počúvanie Slova Božieho a prijímanie sviatostí (krst svätý, Večera Pánova) prijímame ako dar od Boha posilnenie a utvrdenie našej viery.

Teda nie my v prvom rade slúžime Bohu, ale Boh v Ježišovi Kristovi slúži nám. Od tejto pravdy je odvodený aj názov našich bohoslužieb - služby Božie. Pri každom vyslovení názvu služby Božie teda vyjadrujeme, že Boh v nich slúži nám.

Až keď vidíme toto Božie konanie pri nás a pre nás, môžeme povedať, že služby Božie sú aj odpoveďou. Odpoveďou človeka na to, čo Pán Boh robí pre nás, pri nás.

Na Jeho zachraňujúce konanie odpovedáme liturgiou – modlitbami, spevom, vyznaním našej viery, ale aj vyznávaním hriechov, pokáním, či prijímaním sviatostí – Krstu svätého a Večere Pánovej.

Keď reformátora Dr. Martina Luthera pozvali, aby posvätil zámocnú kaplnku v Torgau, povedal: „Nebude sa tu konať nič iné, len to, že tu

bude hovoriť náš dobrý Boh s nami skrze svoje sväté slovo, a my budeme hovoriť s Ním, vo svojich modlitbách a spevoch“. (Petrík, 1969) Veľmi dobre vystihol, že podstatou služieb Božích je stretnutie sa Boha s človekom a roz-hovor – dialóg - človeka s Bohom.

Boh sa v službách Božích prihovára svojmu ľudu v čítaných, alebo spievaných textoch, v kázni slova Božieho, vo sviatosiach – a ľud odpovedá

na Jeho konanie chválou a oslavou, ďakovaním, vyznaním obsiahnutým v liturgii, modlitbách, hudbe, speve...

Môžeme povedať, že služby Božie sú rozhovorom Boha s človekom a človeka s Bohom. Sú miestom, kde Boh slúži nám svojím Slovom a sviatosťami, aby sme došli k spásu – záchrane od hriechu a tak i k trvalému spoločenstvu s Ním tu v časnom a neskôr vo večnom živote.

LUTHER O MODLITBE AKO ZBRANI

Zdenko Širka, EPST 11/2004

Diabol je náš nepriateľ proti ktorému bojujeme. My sme však „prislabí proti diablu a všetkej jeho moci a pomocníkom, ktorí bojujú proti nám, takže nás ľahko môžu zničiť.“ Najväčší diablov spojenec je náš starý Adam, ktorý je od prírody príliš lenivý a pomalý aby nám pomohol v tomto boji a vždy nás len ťahá späť. Je to zápas viery samej v trvajúcom živote kresťana.

Aj keď v boji prehrávame, máme zbraň, ktorou môžeme bojovať. „Niet inej pomoci, hovorí Kristus, než okamžite zdvihnúť svoje oči a srdce k nebu a modliť sa k Môjmu nebeskému Otcovi. Takto objavíš, že nemôžeš nič vykonať, ale že všetko - aj začiatok aj koniec, plánovanie a vykonanie - musí byť hľadané u Neho a dané Ním,“ zmieňuje sa Luther. Tou zbraňou v boji proti diablu je modlitba. Lutherov hlas sa ozýva v štýle veľkých

vojenských vojvodcov, keď zvoláva: „Poďme dopredu v mene Hospodina zástupov. Zjavme slávu Ježiša Krista a bojujme proti kráľovstvu Antikrista so Slovom a modlitbou, aby bolo meno samého Boha posvätené a Jeho kráľovstvo prišlo (Mt 6:9-10). Z úplného dna svojich srdiec túžme, aby sa toto skoro stalo. Amen.“

Modlitba nie je nejaká rajská záhrada, kde si oddýchne ten, kto je už unavený od boja, ale modlitba je práve to bojisko, kde je znak kríža vysoko vztyčený.

Diabol si veľmi dobre uvedomuje silu a účinnosť modlitby a vie, že kresťania nemajú silnejšiu obranu proti jeho moci. Vytvára nám preto mnohé prekážky a nenápadne nás chce rôznymi klamstvami znemožniť v modlení.

Šepká nám napríklad, že ešte nie sme pripravení pre modlitbu, aby sme ešte chvíľku počkali kým nebu-

deme v lepšom stave. Samozrejme, hovorí Luther, „ak nie som dostatočne pripravený, odhodlaný alebo zbožný modliť sa v túto hodinu alebo deň, omnoho menej budem pripravený o pol hodinu alebo o osem dní.“ Je lepšie, aby sme sa modlili teraz, keď sme aspoň napoly pripravení, ako neskôr, keď nebudeme pripravení vôbec. Luther nám hovorí, že takéto diablove našepkávania ani nemusíme počúvať. Môžeme ich neutralizovať tak, že do nášho životného štýlu zavedieme zvyk, že budeme „zaspávať s Modlitbou Pánovou na svojich perách každý večer.“ Slovom, odpoveďou na tento veľmi rozšírený - ale predsa diablov - názor, je pravidelná modlitba. Keď sa budeme pravidelne modliť, prekvapíme diabla a vôbec mu nedáme šancu aby nám povedal: Počkaj ešte polhodinku!

Druhé diablovo klamstvo je napríklad myšlienka: Ako sa môžem modliť a hovoriť Otče náš, keď ma moje každodenné hriechy robia nehodným? Prečo by som nepočkal, kým nebudem cítiť v srdci ohnivú túžbu modliť sa a tak budem schopný prísť k Bohu s pevnou istotou? Mýliť a odradiť nás môže čo i len myšlienka, že nie sme dosť svätí ani dosť hodní; a že keby sme boli takí svätí a zbožní ako boli sv. Peter a Pavol, tak potom by sme sa modlili. Nikdy však, hovorí Luther, si nesmieme ani pomyslieť, že moja modlitba by bola vypočutá, keby som bol hodný a vlastnil skutky. Nie sme hodní modliť sa, ale Luther sa na to

flegmaticky pýta: „Čo s tým, keď som hriešny? Boh je milosrdný. A ak som pre svoje hriechy neschopný pre modlitbu, tak dobre. Ani sa nechcem stať spôsobilejším. Pretože som viac než hodný pre modlitbu práve tým, že som nezmierlivo veľký hriešnik.“

Ak sa nebudeme modliť dovtedy, kým sa nestaneme úprimní, kedy sa potom budeme modliť? Obráťme to naopak a povedzme: Ja sa modlím práve preto, že som hriešnik a viem, že zúfalé modlitby sú vypočuté. „Práve tá skutočnosť“, hovorí Luther, „že sme nehodní a že si trúfame pomodliť sa s istotou, dôverujúc len Božej vernosti, nás robí hodnými modliť sa a mať svoje modlitby zodpovedané. Buď taký nehodný ako môžeš byť, ale najväčšie si uvedom, že je tisíckrát dôležitejšie, áno, že všetko záleží od toho, že uznávaš Božiu pravdovravnosť a svojimi pochybnosťami nepovažuješ Jeho sľub za klam. Tvoja hodnosť ti nepomáha a tvoja nehodnosť ti neprekáža. Nedôvera ťa odmieta, ale dôvera ťa robí hodným a udržuje ťa.“ Je to jednoducho tak, že sa modlíme preto, že nie sme hodní modliť sa. Je to paradox - paradox modlitby.

Ďalší diablov klam je, že nás Boh nepočuje a nedbá o naše modlitby. Naplňa nám srdcia a mysle pochybnosťou. Z nášho uhla pohľadu je to tak, že ak Boh ihneď nepotrestá hriech a nepostarajú sa o svojich, myslíme si, že spí a že Mu na nás nezáleží. Luther o tejto otázke vôbec nepolemizuje, keď hovorí: „Lebo boli sme vypočutí a bude-

me vypočutí. Naše modlitby nás nesklamali v minulosti a ani teraz nás nesklamú - to isto viem. Amen!“ Boh počúva naše modlitby nie pre našu osobu, ale preto, že sľúbil, že to urobí. Skúsme si len predstaviť, ako by sa nám páčilo, keby niekto prišiel za nami so súrnou žiadosťou a povedal: Ja však viem, že mi nedáš to, čo požadujem. A pritom sme mu to sľúbili. Čo by sme urobili? Asi by sme považovali jeho žiadosť za posmech, stiahli by sme všetko čo sme sľúbili a pravdepo-

dobne by sme ho i pokarhali.

Takmer všetky Lutherove zmienky o tomto aspekte modlitby pochádzajú z jeho kázni a boli adresované pospolitému ľudu. Chcel, aby si ľudia viacej uvedomovali silu zla vo svete, zvodnosť a lákavosť širokej cesty a aby sa držali toho najvzácnejšieho čo majú a čo je jeden zo spôsobov ako bojovať proti všetkému hriešnemu na svete - modlitby. Doba je iná, ale nepriateľ rovnaký. Ako bojujeme my?

MODLITBA

www.bibliaaty.sk

Modlitba hrá vo všetkých cirkvách a náboženských hnutiach dôležitú úlohu. Každé z nich však kladie dôraz na niečo iné. Veľmi poučný prístup k modlitbe majú tzv. kvakeri. Učia, že účinná modlitba, pod ktorou sa rozumie úplné stíšenie pred Bohom, má štyri základné body. (1) Sed' v úplnom stíšení. Nič pritom nehovor, nič nečítaj a nič nerob. Uvoľni sa. (2) Prestaň myslieť na seba. Vedome zažeň myšlienky o tom, čo cítiš a prežívaš. (3) Zámerne sústreď myšlienky na Boha. Zameraj sa na Božiu lásku, moc, majestáť, milosrdenstvo a vzťah k ľuďom. Opakuj si: „Boh je tu, je so mnou, je vo mne, je okolo mňa.“ (4) Uvedom si Božiu prítomnosť. Snaž sa prežívať a cítiť dotyk Božej prítomnosti, Božej sily a lásky, jeho pokoja a života, kto-

rý prúdi k tebe a твоjím prostredníctvom ďalej. Prežívanie Božej prítomnosti a moci v modlitbách neznamená hlboké vnútorné zážitky stredovekých mystikov. Dávid to vyjadril vetou: „Utíš sa pred Hospodinom a čakaj na Neho“. Stíšiť sa znamená vnútorne sa vysporiadať so všetkým, čo nás rozptyľuje a odvádza. Čakať znamená trpezlivo dôverovať, že Boh odpovie.

20. výročie úmrtia evanjelickej faryčky a poetky

Narodila sa 7.10.1932 v Pondelku-Hrnčiarska Ves. Pochádzala z učiteľskej rodiny. Základné vzdelanie získala v rodisku a v Tisovci, kde jej otec pôsobil ako profesor na tunajšom gymnáziu. V roku 1951 maturovala na rimavsko-sobotskom gymnáziu. Keďže ju neprijali na štúdium medicíny, rozhodla pre štúdium na Slovenskej evanjelickej bohosloveckej fakulte v Bratislave.

V roku 1955 nastúpila ako kaplánka do Martina. Od roku 1959 pôsobila v Košiciach, neskôr vo Vyšnej Pokoradzi a od roku 1963 v Kraskove. V roku 1977 sa natrvalo usadila v Žehni pri Prešove.

K poézii inklinovala od detských čias. Básničky písala už ako desaťročná v Tisovci. Ako šestnásťročnej jej vychádzali básne v časopise Stráž na Sione. Celé desiatky básní a modlitieb jej boli uverejnené v Evanjelickej posle spod Tatier, v Cirkevných listoch, v Tranovského kalendári i v časopise Cestou svetla a v iných. Jej precítená lyrická poézia je preplnená láskou k Bohu, plná porozumenia i uvažovania o zmysle života a ľudského údely. V roku 1990 jej vyšla prvá básnická zbierka V moci tvojej lásky, posmrtno v roku 1993 zbierka Verše moje, leťte v dial'. V rukopise ostal nedokončený autobiografický román Moje detstvo, mnohé poviedky, básničky a zveršované biblické príbehy pre deti. Zomrela 9.7.1991 v Žehni. Pochovaná je v Pondelku.

... LEBO ONI POTEŠENIA DÔJDU

Z knihy: Auch ungesehen... preložila Emília Hrešková (krátené)

Svedectvo veriacej ženy, ktorá v druhej svetovej vojne stratila dve deti a domov. Napriek tomu mohla mnohým svedčiť o Božej láske.

„V meste, kam sme sa s manželom presťahovali, som čoskoro našla duchovný domov a zapojila sa do návštevných služieb Evanjelickej zborovej diakonie v jednej časti mesta. Pri náv-

števách tunajších starých a chorých ľudí dostala som sa k jednému staršiemu pánovi. Aj on bol prisťahovelec a býval sám v malom byte. Bol to múdry, ale veľmi osamelý človek. Prišiel o svoj obchod v hlavnom meste, manželka mu zomrela pri operácii, jediný syn padol v druhej svetovej vojne.

Tento muž tu teraz žil celkom bez nádeje. V snahe vniesť trochu svetla a radosti do jeho neutešeného života, začala som ho navštevovať častejšie,

zvlášť keď po osemdesiatke očividne chradol. Raz som ho stretla na ulici a spýtala sa, ako sa má. Odpovedal, že sa nemá dobre. Utešovala som ho vysokým vekom, v ktorom už nemôžeme po zdravotnej stránke veľa očakávať. Jeho reakcia ma predesila. Energicky mávol rukou a s horkosťou povedal: „Tak tomu urobím koniec, ďalší život už nemá zmysel.“ Celá prestrašená som mu sľúbila skorú návštevu, hneď na druhý deň. S modlitbou a s chvejúcim srdcom som ho naozaj na druhý deň navštívila. Došlo k vážnej výmene názorov. Zdôrazňovala som mu, že život dostal od Boha a nemá právo ho sám ukončiť, lebo je napísané v Biblii: „A ako je ľuďom uložené raz umrieť a potom bude súd“ (Žid 9:27).

On ale stále tvrdil, že v živote robil len dobre, ako to, že sa mu teraz vodí tak zle? S láskou som sa pokúšala zodpovedať jeho otázky, ale on trval stále na tom, že urobí všetkému koniec, jeho život nemá zmysel. Jeho viera v tých vojnových časoch skoro zanikla. Vtedy som ukázala na malý krížik nad jeho posteľou a povedala: „Dajte ten krížik zo steny preč, on Vám už nič nehovorí.“ Zrazu spozornel a oponoval mi, že ho dostal ako darček a chcel by ho pri smrti držať v rukách. Sľúbila som mu, že toto jeho želanie rada splním, ale po tomto vážnom rozhovore by som sa ešte chcela nahlas pomodliť. Neprotestoval, ale ďalej si fajčil svoju cigaretu. Po modlitbe som odišla. Aj pri ďalších modlitbách som sa

nahlas modlila a on si ďalej fajčil svoju cigaretu. Nevytýkala som mu to. Niekedy som mu aj niečo prečítala z Písma. Tak to išlo niekoľko mesiacov, on stále viac slabol. Na moju otázku, či nemám k nemu zavolať farára, reagoval odmietavo. Cigaretu pri mojej modlitbe už odkladal.

Bolo to pred Veľkou nocou. Pri niesla som mu veľkonočné číslo kresťanského časopisu. Na prednej strane boli vyobrazené tri kríže na Golgote. Prečítala som mu z tohto časopisu a vysvetlila som mu, čo znamená tento titulný obrázok. Pri nasledujúcej návšteve sa ma zrazu opýtal: „Ako to bolo s tým zločincom na kríži? Minule ste mi o tom rozprávali.“ Bola som rada, že sa tým v myšlienkach zaoberal. Zopakovala som mu tento príbeh a pripojila aj to, že Pán Ježiš aj pre neho zomieral na kríži. Vo vrúcej modlitbe som prosila, aby mu Boží Svätý Duch ešte pred skonom daroval pravé pokánie.

Neskôr už len celkom bezmocný ležal. Nechcel ísť do žiadneho ústavu, nechcel prijať ani opatrovateľskú službu Evanjelickej zborovej diakonie. My s manželom sme bývali ďaleko a opatrovanie by mi robilo problém. Našla som však v blízkosti jednu vzácnu kresťanskú rodinu, ktorá sa podujala ho opatrovať a donášať mu jedlo. Pri jednej návšteve v lete som ho našla veľmi biedneho a slabého. Napojila som ho, modlila som sa pri ňom a potom som sa spýtala, či má ešte nejaké želanie. Jeho odpoveď bola pre mňa

prekvapujúca, povedal: „Svätú Večeru Pánovu!“ Moje srdce bolo naplnené radosťou a vďačnosťou. Nezabudnuteľná mi zostala tá tichá hodina v nasledujúci deň, keď on prijal Večeru Pánovu. Ešte v ten istý deň ho mu-

seli previezť do nemocnice, kde sme ho mohli niekoľkokrát navštíviť. Koncom augusta tichučko zaspal. Keď už ležal v truhle, vložila som do jeho rúk ten malý krížik.

JARNÝ TULIPÁN V ZAMRZNUTEJ PÔDE

Z knihy: Gary Chapman, Príbehy lásky, ktoré sa skutočne stali, Svedectvo Jenny Bradfordovej, vybrala Soňa Slahová

Keď som mala 21 rokov, vydala som sa za Jacka, svojho najlepšieho kamaráta. Poznali sme sa od vysokej školy. Páčil sa mi jeho zmysel pre humor. Denne ma dokázal rozosmiať – bol v tom majster. Rovnako sa mi zdal spoločlivý a verný. Na týchto dvoch vlastnostiach mi veľmi záležalo, pretože sama pochádzam z rozvrátenej rodiny. Mala som dojem, že láska k Jackovi mi vydrží naveky.

Keď sme spolu boli už sedem rokov, všimla som si, že osobnosť môjho muža sa mení. Už to nebol sebavedomý a okúzľujúci muž. Bol stále nešťastnejší. Stával sa pre mňa cudzím človekom, s ktorým nebolo ľahké vyjsť. Ako sa menil, vytrácala sa i moja láska k nemu.

Po čase sme sa presťahovali z Kalifornie späť do mesta, kde sme študovali, do Spokane v štáte Washington. Jack síce nemal zamestnanie, ale mali sme úspory na niekoľko týždňov a dúfali sme, že za ten čas prácu zoženie. V

tom sme sa mýlili.

„Naštudovali ste toho veľa,“ hovorili mu potenciálni zamestnávateľia, keď zistili, že Jack má dva tituly – z psychológie a z teológie. Jack nenašiel miesto, na ktorom by mohol uplatniť svoju akademickú odbornosť. Na robotníckej profesie ho tiež nechceli prijať, pretože sa obávali, že odíde hneď, keď sa mu naskytne vhodnejšia príležitosť.

Jackovi sa zavierali jedny dvere za druhými a on sám sa začal uzavierať do seba a s nikým z nás nehovoril. Keď som mu povedala: „Nechceš sa porozprávať o tom, čo ťa trápi?“, odбил ma. Stal sa záдумčivým a mlčanlivým. Jackova nedobrá nálada sa začala prenášať aj na mňa. Hnevala som sa na neho. Začala som mu dávať rady, ako by mal prácu zháňať. Jedného dňa som mu navrhla: „Milý môj, čo keby si skúsil predávať vysávače? Podomových predajcov zháňajú stále.“ Už keď som to vyslovila, uvedomila som si, že podomový predaj je niečo, čo v Jackovi vzbudzuje hrôzu. Dávala som mu tiež rôzne duchovné rady. „Snažíš sa všetko niesť sám,“ hovorila som a chcela som od neho, aby sa „oddal

Pánovi“ a každý deň sa radoval so svojou rodinou.

Tento stav trval celé týždne, až mesiace. Jackovo chovanie ma znechucovalo. Vytvorila sa medzi nami ľadová priepasť a neustále sa rozširovala. A aby toho nebolo málo, narastal nám dlh na nájomnom. Úspory boli preč a už sme dva mesiace nezaplatili. Cítila som sa ako v pasci a stratila som akúkoľvek nádej. Snažila som sa brániť myšlienke na rozvod. Predstava rozvodu ma trápila. Rozvod sa mi zdal ako smrť, ako prázdna tmavá izba bez života. Bolesť z rozvodu rodičov som skúsila už ako malé dieťa. Na druhej strane som si nedokázala predstaviť, ako by som mohla žiť s človekom, ktorého nemilujem.

Jedno odpoľudnie, keď som bola ozaj na dne, ma navštívila susedka. Veľakrát sme stáli pri plote – každá zo svojej strany – a rozprávali sme sa. Peg bola vydatá už niekoľko rokov. Hovorili sme spolu o rodine a o viere. Peg začala v mojom živote hrať akúsi materskú rolu.

Posadili sme sa v kuchyni ku stolu. Naliala som čaj a chvíľu sme mlčali. Potom sa Peg opýtala: „Geno, ako sa vlastne máš? Povedz mi to, ale úprimne.“ Jej mierny tón uvoľnil zábrany mojich pocitov. Vyhŕkla som: „Peg, neviem, čo mám robiť. Už Jacka nemilujem!“

„Ach tak,“ odpovedala pomaly. Urazilo ma, že moje prekvapivé priznanie zobrala tak vecne. Vzala ma za ruku: „Geno, pozorovala som vás oboch. Tvoje pocity voči Jackovi nie sú nič

neobvyklé alebo nové. Ja som to prežila tiež. Prežíva to veľa žien.“ Potom mi Peg dala to najlepšie ponaučenie o láske, aké som kedy počula. „Láska medzi ľuďmi je niečo živé. Neustále sa meniace“, začala. „Mení sa, ako sa meníme my, a niekedy ju meníme my sami. Niekedy láske kladieme podmienky. Zaujmemo napríklad postoj: „Budem ťa milovať, pokiaľ naplníš moje predstavy.“ Ako hovorila, začala som si klásť otázku, či som neprestala Jacka milovať, pretože to už nebol ten veselý muž, za ktorého som sa kedysi vydala.

„Existuje ale láska, ktorá sa nemení“, dodala Peg. „A práve takúto lásku by si teraz mala vniesť do svojho manželstva.“

„Akú lásku máš na mysli?“ opýtala som sa troška nechápavo.

„Je to láska Božieho vzkriesenia. Keď naša ľudská láska zomrie, Boh ju môže nahradiť svojou láskou.“

Skôr ako Peg odišla, nabádala ma, aby som sa modlila a prosila Boha, aby mi dal svoju lásku k Jackovi. Najprv ale musím chcieť Bohu dôverovať a byť trpezlivá. Peg ma vyzývala, aby som sa snažila vidieť Jacka tak, ako ho vidí Boh – s porozumením, nehrou, trpezlivosťou a odpustením.

Hneď po Peginom odchode som sa nahlas pomodlila veľmi jednoduchú modlitbu: „Bože, prosím ťa, vráť mi lásku k Jackovi.“

O niekoľko hodín neskôr sa Jack vrátil domov s tým, že zase okúsil sklamanie. Odrazu po niekoľkých týždňoch som sa na neho pozerala

bez toho, aby som sa vyhýbala očnému kontaktu a cítila som závan vrúcnosti. Zdal sa mi, ako lístok jarného tulipánu, ktorý si po zime razí cestu cez zmrznutú zem.

Od toho dňa sa mi zdalo, že sa Jack začal meniť. Vtedy som ešte nechápala, že som sa menila ja sama. Už som sa nesnažila vnucovať mu svoju vôľu. Sústredila som sa na to, aby som sa dobre starala o deti a snažila sa myslieť si a hovoriť iba to, čo by mohlo Jacka povzbudiť. Často som sa modlila, aby Boh bdel nad mojím mužom.

Po týždni nastal deň, keď nám zostalo posledných päť dolárov. Jack nečakane zavolať mňa i deti do obývacej izby. „Rád by som vám niečo prečítal,“ vysvetľoval, „a chcem Vám povedať, čo som urobil.“ Posadila som sa a náš ročný synček sa mi vrtel v náručí. Jack nám čítal pasáž z Matúšovho evanjelia 6:25-26, kde je napísané: „Nemajte starosť o svoj život, čo budete jesť...“ Píše sa tam, že keď sa Boh stará i o nebeské vtáčiky, postará sa istotne i o nás.

Jack pokračoval: „Povedal som Bohu, že keď nám sľubuje, že sa o nás postará, budem mu veriť, že sa postará i o mňa a moju rodinu. Vynaložil som všetky svoje sily, aby som našiel prácu. Nenašiel som nič a nemám ani nič dojednané.“ Jack sa potom modlil: „Bože, verím, že teraz urobíš to, čo je pre nás najlepšie. Kým to neurobíš, budem sa tváriť, že som na dovolenke, a budem si užívať čas s rodinou.“ Po tomto oznámení sa na nás pozrel a usmial sa. Uvážte: smial sa! Bolo to

po prvýkrát po mnohých mesiacoch!

Druhý deň ráno si Jack povedal, že sa ešte raz poobzerá po práci. Bol plný viery v Božiu starostlivosť. Neskôr nám rozprával, že išiel do mesta a modlil sa: „Bože, prosím, veď ma. Nevieam, kde sa vlastne obrátiť.“ V tom momente zbadal reklamu na sprostredkovateľnú prácu, ktorú doteraz nezaregistroval. Zašiel tam a za stolom videl priateľa z vysokej školy, ktorého roky nevidel.

Vysvetlil mu, ako dlho márne hľadá prácu. Priateľ mu povedal o možnostiach zamestnania v štátnej správe. Jack to miesto získal. Bolo to veľmi zle platené miesto, ale bolo to skutočné zamestnanie a Jack sa vrhol so všetkou vervou do práce. Neskôr bol povýšený a v priebehu troch rokov bol jeho plat trojnásobný. Jack zostal v štátnej správe 36 rokov. Zabezpečoval rodinu a všetkým štyrom deťom umožnil štúdium na vysokej škole a postaral sa, aby všetky mohli rozvinúť vlastnú kariéru. Bol povýšený na také miesto v štátnej službe, kde mohol plne využiť svoje akademické vzdelanie. Dodnes pracuje ako poradca a venuje sa ľuďom, ktorí sa zotavujú po ťažkej nemoci.

Teraz sme už prarodičia. Náš vzťah je krajší, ako bol predtým. Je v ňom láska i radosť, humor i vernosť. Poznali sme, že Boh nás miluje bez podmienok a naučili sme sa dávať jeden druhému milosť. Odpúšťame si, pretože Boh odpustil nám. Potrebovali sme jedno: Požiadat Otca života, aby vzal náš mŕtvy vzťah a urobil z neho

niečo úplne nové.

Spoločne sme poznali nadprirodzenú moc Božej lásky. Táto láska nás sprevádzala po všetky roky nášho manželstva. Každá skúška bola príležitosť, aby sme sa učili milovať tak, ako miluje Boh. Ak máte dojem, že ste so svojou láskou v koncoch, nastal čas, aby ste začali milovať skutočne, opravdivo. Peg by povedala, že je čas začať čerpať z lásky, ktorá nikdy neprestane, a ktorá sa nikdy nemení – z Božej lásky.

Vzťahy prechádzajú rôznymi obdobiami. Sú i obdobia, keď sú naše vzťahy chladné a keď je veľmi ťažko udržiavať oheň tak, aby horel jasným plameňom. Niekedy máme dokonca pocit, že naše priateľstvo či vzťahy v krutej zime zamrznú. Ale každú jar zo

studenej zeme znova vyklíčia rastlinky, ktoré znova rozkvitnú. Pokiaľ sme zasievali skutočnú lásku, môžeme si byť istí, že naše vzťahy opäť nájdu nový život. Niekedy ide len o to, aby sme vydržali v chladných a temných dňoch, keď zabúdame, čo je to vrúcnosť. Ak prežívate ľadové víchrice, držte sa pevne lásky..... nebojte sa – opäť príde jar!

BLAHOŽELÁME JUBILANTOM

Júl

Jackovič Ján	1.7.
Fabíny Alfréd	9.7.
Tomusko Dušan	16.7.
Lenko Daniel	26.7.
Sendecká Eva	28.7.

Kantorová Vilma	16.8.
Imrich Rudolf	22.8.
Bakurová Elena	24.8.
Tomiskinová Anna	24.8.
Korenko Pavel	27.8.
Ondrušová Katarína	28.8.

August

Starovič Peter	1.8.
Mlynár Ján	5.8.
Mitrová Anna	5.8.
Ferianc Ján	6.8.
Korenková Dana	8.8.
Ovčárová Helena	13.8.
Hybenová Mária	15.8.

2. 7. 1871 – narodila sa v Liptovskom Mikuláši učiteľka, zakladateľka diakonie, národná a kultúrna pracovníčka Mária Uličná (140. výročie)

4. 7. 1976 – zomrel vo Važci pedagóg, spisovateľ Štefan Rysuľa (35. výročie)

12. 7. 1876 – narodil sa v Lukovištiach básnik Ivan Krasko, vlastným menom Ján Botto (135. výročie)

12. 7. 1931 – zomrel švédsky arcibiskup Natan Soederblom, ktorý udelil biskupské apoštolské požehnanie biskupovi Dr. Jurovi Janoškovi (80. výročie)

14. 7. 1891 – narodila sa v Jasenovej zakladateľka slovenskej diakonie, osvetová pracovníčka, organistka, speváčka Oľga Albiniová-Janošková (120. výročie)

15. 7. 1871 – zomrel v Brezne evanjelický farár, spisovateľ, dramatik Ján Chalupka, (140. výročie); narodil sa 28. 10. 1791 v Hornej Mičinej (220. výročie)

24. 7. 1471 – zomrel neochvejný nasledovník Kristov Tomáš Kempenský (540. výročie)

27. 7. 1851 – zomrel v Uhrovci pedagóg, organista Samuel Štúr, otec Ludovíta, Karola a Samuela ml. (160. výročie)

10. 8. 1856 – narodila sa v Dolnom Kubíne pracovníčka ženského hnutia Ilona (Helena) Országhová, rod. Nováková, dcéra evanjelického farára Samuela Nováka, manželka P. O. Hviezdoslava (155. výročie)

14. 8. 1866 – zomrel v Turčianskych Tepliciach evanjelický farár, patentálny superintendent, profesor, autor duchovných piesní, podpredseda Matice slovenskej Karol Kuzmány (145. výročie); narodil sa v Brezne 16. 11. 1806 (205. výročie)

17. 8. 1916 – zomrel v Martine spisovateľ, redaktor, literárny kritik, Svetozár Hurban Vajanský (95. výročie)

26. 8. 1901 – narodil sa v Štrbe evanjelický farár, básnik, redaktor, autor duchovných piesní, predseda Zväzu evanjelickej mládeže Pavol Tomko (110. výročie)

31. 8. 1621 – zomrel v Bojniciach evanjelický farár, superintendent, rektor-dekan, zakladateľ homiletickej literatúry Izák Abrahamides (Hrochotský, Hrochotius, Abrahamffy) (390. výročie)

ktorý bol prečítaný na slávnostných službách Božích na 1. slávnosť svätodušnú 12. júna 2011

Bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

Dnes i zajtra – počas svätodušných sviatkov – si kresťanská cirkev ako Božia rodina pripomína narodeniny.

Tých viac ako tritisíc ľudí v Jeruzaleme, ktorí sa dali vtedy pokrstiť, utvorilo prvý kresťanský cirkevný zbor. Stalo sa tak pôsobením Ducha Svätého, ktorého dielo pokračovalo tak, že Pán pridával na každý deň takých, ktorí boli zachránení (Sk 2, 47). Duch Svätý pôsobí ďalej a aj bude konať svoje požehnané dielo, ktoré apoštol Pavel výstižne charakterizuje slovami: Zákon životodarného Ducha v Kristovi Ježišovi oslobodil ťa totiž od zákona hriechu a smrti (R 8, 2). Svätodušný zbor v Jeruzaleme poznal, že život v Božej prítomnosti znamená slobodu. Skutočne slobodní sme vtedy, keď nás Syn Boží vyslobodí z otroctva hriechu a môžeme s radosťou nasledovať Pána Ježiša Krista.

Duch Svätý, ktorý bol zoslaný, je stále tu a pôsobí: evanjeliom povoláva, zhromažďuje, osvecuje, posväcuje a v jedinej pravej živej viere zachováva, ako hovorí Dr. M. Luther. Prosme preto, aby Duch Svätý pôsobil v našom srdci, v jadre našej bytosti, aby sme sa stávali novými ľuďmi. Len tak potom môžeme byť ako

spoločenstvo aj dnes živou a slobodnou cirkvou. Sloboda - predovšetkým vnútorná sloboda - nepozná prekážky, ktoré by zahatali cestu nasledovania Pána Ježiša Krista. Sloboda nepozná prekážky, ktoré by poviazali našu poslušnosť voči Pánu Bohu.

Živá cirkev zvestuje slovo Božie, evanjelium Ježiša Krista. A tak má čo povedať v každom čase, každému človeku. Nech sa teda zákon životodarného Ducha uplatňuje aj tak, že sa Biblia stane pre každého z nás knihou života, aby slovo Božie pôsobilo mocne vo všetkom, čo konáme, aby sme s odvahou viery svedčili o Božej láske a milosti. Otcovia a matky i starí a krstní rodičia, buďme predovšetkým kňazmi vo svojich rodinách! Len tak zo svojich potomkov s Božou pomocou a požehnaním vychováme kresťanské osobnosti, ktoré potrebuje naša cirkev i naša spoločnosť.

Živá cirkev je aj bojujúca. Už prvotná cirkev sa musela postaviť na obranu proti nepriateľom kríža Kristovho. V ťažkých časoch prenasledovania sa odvážila s apoštolom vyznávať: Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje (F 4, 13). Dnes je tiež v našom prostredí veľa toho, čo je prevrátené a skazené. Nemôžeme voči tomu zostať ľahostajní! Prosme preto Boha Ducha Svätého, aby sme vedeli reagovať, konať správnym a účinným spôsobom.

Prosme Boha Ducha Svätého, aby pod Jeho pôsobením naša drahá evan-

jelická augsburského vyznania cirkev
bola vždy cirkvou živou a slobodnou.

S prianím požehnaných svätoduš-
ných sviatkov

Miloš Klátik, generálny biskup

Milan Krivda, biskup ZD

Slavomír Sabol, biskup VD

VYPÍSANÉ Z MATRÍK V MESIACOCH MÁJ - JÚN 2011

Sviatosť Krstu svätého prijali: Karol Veselý, Karolína Veselá, Jakub Ebert, Alica Rošková

Konfirmovaní boli: Katarína Andrášiková, Dagmar Dražilová, Miloslava Dražilová, Slavomír Ďuriš, Róbert Fabíny, Anna Gallová, Adam Chlebovec, Nikola Ilčíková, Barbora Nitschová, Veronika Pavličková, Jonatán Perašín, Renáta Pinzíková, Patrícia Rezníková, Eliška Tomečeková, Veronika Hulková

Manželstvo uzavreli: Mgr. Viliam Solárik a Barbora Smetánová

Do večnosti v nádeji na vzkriesenie odišli: Oskar Kantor (83), Anna Blašková (81), Božena Stesňáková (66), Jozef Fugger (81), Margita Glatzová (87)

POZVANIA

Pozývame vás na návštevu našej novej internetovej stránky na adrese: www.ecavpp.sk a ďakujeme všetkým ochotným prispievateľom, ktorí sa podieľali na príprave tejto stránky.

Aj tohto roku Modlitebné spoločenstvo zabezpečuje sprístupnenie nášho Kostola Svätej Trojice pre verejnosť počas letných prázdnin. Preto sa, s prosbou o pomoc pri tejto službe, obraciame na tie sestry a bratov, ktorí pritom môžu pomôcť a sú ochotní obetovať svoj voľný čas Pánu Bohu práve formou dvojhodinových služieb v stredu a piatok odpoľudnia. Vopred ďakujeme za vašu ochotu - o službe sa môžete dohodnúť pri východe z kostola so sestrou Laurou Šimovou alebo na farskom úrade so sestrou Alenou Chlebovcovou.

POZÝVAME NA PRAVIDELNÉ STRETNIUTIA – AJ POČAS PRÁZDNI

modlitebné spoločenstvo – každý štvrtok o 16:30 h

mládež – každý piatok o 18:00 h

JÚL

- 3. Ne. 09:00 - Poprad, 2. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Stráže, 2. nedeľa po Svätej Trojici
- 6. St. 18:00 - Poprad, Sviatok Majstra Jána Husa (1415)
- 10. Ne. 09:00 - Poprad, 3. nedeľa po Svätej Trojici
- 17. Ne. 09:00 - Poprad, 4. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Stráže, 4. nedeľa po Svätej Trojici
- 24. Ne. 09:00 - Poprad, 5. nedeľa po Svätej Trojici
- 31. Ne. 09:00 - Poprad, 6. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Spišská Sobota, 6. nedeľa po Svätej Trojici

AUGUST

- 7. Ne. 09:00 - Poprad, 7. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Stráže, 7. nedeľa po Svätej Trojici
- 14. Ne. 09:00 - Poprad, 8. nedeľa po Svätej Trojici
10:00 - Sviatosť Večere Pánovej
- 21. Ne. 09:00 - Poprad, 9. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Stráže, 9. nedeľa po Svätej Trojici
- 28. Ne. 09:30 - Poprad, Nedeľa pokánia
Sviatosť Večere Pánovej vrámci služieb Božích
10:30 - Spišská Sobota, Nedeľa pokánia

V júli spúšťame zborovú internetovú stránku na adrese:
www.ecavpp.sk

Zborový list popradských evanjelikov. Pre vnútornú potrebu Evanjelického augsburského vyznania cirkevného zboru v Poprade, Námestie sv. Egídia 8/17, tel. farský úrad: 789 587 2. Zodpovedný redaktor: Dr. Libor Bednár - zborový farár, e-mail: ecavpp@stonline.sk, www.ecavpp.sk, jazyková úprava: Zuzana Valeková, spolupráca: Ing. Zuzana Hybenová, Alena Chlebovcová a Stanislav Račko. Grafická úprava: Samuel Bednár. Vydávanie zborového listu môžete podporiť milodarom. Ďakujeme.
